

Rose

银河帝国之刃

จอมพลัง

ผู้พิทักษ์

กับ

จักรพรรดิ

แห่ง

ยุคกาแล็กติก

1

淮上 หวายซ่าน เจียน
Liu Yi Xuan แปล
XOXO วาด

Rose

银河帝国之刃
จอมพล
ผู้พิทักษ์
กับ
จักรพรรดิ
แห่ง
ยุคกาแล็กติก
1

淮上 หวายช่าง
เขียน

Liu Yi Xuan
แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

จอมพลผู้พิทักษ์กับจักรพรรดิแห่งยุคกาลเล็กติก 1

银河帝国之刃

Rose

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Rose Publishing

Published originally under the title of 《银河帝国之刃》(Yin He Di Guo Zhi Ren)

Author © 淮上 (Huai Shang)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Company Limited

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8972-2

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ปาณิศรา สุอัย

ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน • ศิลปกรรมปกและออกแบบโปสเตอร์ ภูณทิวา บงแก้ว

ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา ภาวะทรัพย์ • ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์

พิสูจน์อักษร วรรณพร อาสนวิทยา, ปทุม ปทุมณา

คำนำสำนักพิมพ์

พบกับนิยายไอเมก้าเวิร์ส ไซไฟ โลกอนาคต ผลงานของนักเขียนชื่อดัง
อย่างหายช่าง เรื่อง จอมพลผู้พิทักษ์กับจักรพรรดิแห่งยุคกาเล็กติก

เรื่องราวของเกวิน ไอเมก้าหนุ่มที่ฟื้นขึ้นมาพร้อมความทรงจำที่ว่างเปล่า
อย่างน่าประหลาด หลังจากจอมพลซีเลียแห่งสหพันธ์สละชีพในสงครามกับ
จักรวรรดิเมื่อห้าสิบปีก่อน ซึ่งหลังฟื้นขึ้นมาไม่นาน เกวินกลับต้องเผชิญหน้า
กับการต่อสู้ระหว่างทัพผู้หลบหนีและจักรวรรดิ จนต้องหนีไปแฝงตัวเป็น
นักเรียนในโรงเรียนทหารแห่งจักรวรรดิ สถานที่ซึ่งอัลฟาชายมีสถานะสูงที่สุด

รับรองว่าเรื่องราวรวมถึงฉากต่อสู้ที่รอทุกท่านอยู่นั้นเข้มข้นและมันส์นั้น
ถึงใจแน่นอนค่ะ หากพร้อมแล้ว เชิญพลิกหน้าถัดไปได้เลยค่ะ

Rose

จากใจนักเขียน

陛下，薄荷花在古代

被认为是重逢的先兆

它的花语是——

愿与你再次相见。

程上

ผ่าบาท ในยุคโลกเก่า

ดอกไม้ชนิดนี้ถูกมองเป็นลางบอกเหตุของการพบกันอีกครั้ง

ภาษาดอกไม้คือ...ขอให้ได้พบกับคุณอีก

- หวายช่าง

TRIGGER WARNING

Abuse (การทำร้าย ใช้ความรุนแรง)

Angst (มีความรุนแรงในอารมณ์ บีบคั้นกดดัน)

Animal Death (มีสัตว์ตาย)

Blood (มีเลือด)

Coercion (การใช้อำนาจที่เหนือกว่าบังคับให้คนอื่นทำในสิ่งที่ไม่อยากทำ)

Death (การตาย)

Dirty Talk (การพูดส่อทางเพศอย่างโจ่งแจ้ง)

Dubious Consent (การร่วมเพศโดยที่อีกฝ่ายที่จ่ายอม)

Gore (เนื้อหาที่มีความโหดร้ายและรุนแรง)

Massacre (การสังหารหมู่)

Murder (การฆาตกรรม)

Self-Sacrifice (การพลีชีพตัวเอง)

Sexual Harassment (การล่วงละเมิดทางเพศ)

Snake (มีงู)

Suicide (การฆ่าตัวตาย)

Torture (การทรมาน)

Unethical Human Experimentation
(การทดลองที่ผิดศีลธรรมในมนุษย์)

บทที่ 1

จักรราชากาลิกติกปีที่ 3400 ณ ดาวหมายเลขสาม กลุ่มดาวคนแบกงู

แผ่นดินกว้างใหญ่กลายเป็นเก้าถ่านท่ามกลางไฟสงคราม คีลาลีแดง
ประจำวันดำล่อยคละคลั่งไปในอากาศ หุ่นยนต์สีเงินขนาดใหญ่ถูกโจมตีตก
ลงกลางทะเลทราย ปีกของมันแหลกเป็นชิ้น ๆ สะท้อนประกายแสงสีชาว
เย็นเยียบจากดาวเทียมบนท้องฟ้ายามราตรี

ห้องคนขับถูกดีดออกจากตัวหุ่นยนต์ หล่นตู่ปลงบนพื้นทรายที่ถูก
อุณหภูมิลมสูงหลอมจนกลายเป็นเศษแก้วในช่วงพริบตา

เกวีนลีมตาขึ้นเล็กน้อย การมองเห็นเลือนรางไปหมด เลือดบน
หน้าผากไหลจากเส้นผมลงมาตามสันจมูกไปจนถึงคาง เขาพยายามยกมือขึ้น
แต่กลับไม่รู้สึกรั้งมือซ้ายแม้แต่หน่อย

“ผลตรวจอาการบาดเจ็บ ร่างกายซีกซ้ายเสียหาย ภาวะอาหาร
เสียหาย เสียเลือดไปหนึ่งพันซีซี อาการสาหัส โปรดรับการรักษาละเอียด
ระดับหนึ่งทันที”

หุ่นยนต์อัจฉริยะในห้องคนขับชะงัดคอยืนกรงเล็บมา แต่ยังไม่ทัน
เข้าใกล้ก็ได้ยินเสียงเกวีนกระแอมกระไอ ก่อนเอ่ยด้วยเสียงแหบแห้ง “ช่าง
เถอะ ฟีนิกซ์”

เค้าโครงใบหน้าด้านข้างของเขาคมชัดอย่างยิ่ง แนวเส้นตั้งแต่สันจมูก
จนถึงคางดูไร้ที่ติ ขณะที่พูด มุมปากของเขายังมีเลือดทะลักออกมา ชับให้
ใบหน้าซีดขาวดูน่าหวาดกลัวเป็นพิเศษ

หุ่นยนต์อัจฉริยะลั้งเล “อาการของคุณสาหัสมาก โปรดรับการ

รักษาทันทีด้วย ดัชนีชีวิตห้าสิบเปอร์เซ็นต์...สี่สิบห้าเปอร์เซ็นต์...สี่สิบสองเปอร์เซ็นต์...”

“ฟีนิกซ์” เกวินเอ่ยอย่างอ่อนแรง “ช่วยฉันติดต่อศูนย์ใหญ่กองทัพกบฏที”

เกล็ดหิมะปลิวออกจากจอแสดงผลที่แตกหัก ผ่านไปครู่หนึ่งภาพก็ชัดเจน ในภาพมีผู้นำแห่งจักรวรรดิทั้งหมดที่รอดชีวิตมาตั้งแต่มหาสงครามดาวจักรครั้งที่หนึ่งอยู่ภายในอาคารของจักรวรรดิเจมิโน พวกเขาสวมชุดทหารสีดำปลอดแบบเดียวกันยืนเรียงแถวกันสิบนาย สายตาเคร่งขรึมจับจ้องหุ่นยนต์ฟีนิกซ์ที่เสียหายบนจอแสดงผล

เซดี ไฮน์ริช ยืนอยู่บนบัลลังก์ เป็นครั้งแรกที่เขามองใบหน้าเรียบเฉยของเกวินในระดับเท่าเทียมกัน

“ยอมแพ้เถอะ จอมพล” เขาเอ่ยเสียงทุ้ม “ฝ่ายสหพันธ์แพ้แล้ว”

เกวินฉีกยิ้มเล็กน้อยจนแทบมองไม่เห็นพลาจเอ่ย “ไม่”

ไฮน์ริชก้มหน้า ในเวลาสั้น ๆ เพียงไม่กี่วินาทีนั้นไม่มีใครเห็นสีหน้าของชายคนนี้ได้ชัดเจน เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง แวตาก็กลับมาแว่แว่และแข็งกร้าวดังเดิมแล้ว

วันที่ 2 เดือนสิบเอ็ด คักราชกาเหล็กตกปีที่ 3400 เวลาตีหนึ่งสิบห้า นาที หรือก็คือก่อนหน้านี้อีสิบสามชั่วโมง ประธานสภาฝ่ายสหพันธ์คนที่ห้าสิบสามส่งจดหมายยอมจำนนให้แก่จักรวรรดิ ทลายกองทัพทั้งหมดภายใต้ระบอบสหพันธ์ด้วยตัวเอง ยกเลิกสภา ยอมรับและอยู่ใต้อำนาจของระบอบจักรวรรดิ” ไฮน์ริชหยุดครู่หนึ่งก่อนเอ่ยต่อเสียงเบา “จอมพล ไม่มีสหพันธ์อีกแล้ว”

เกวินไม่พูดจา เพียงมองอีกฝ่ายอย่างอ่อนแรง

“ดัชนีชีวิตสามสิบแปด...ดัชนีชีวิตสามสิบห้า...”

เสียงระเบิดดังมาแต่ไกล หลังจากการสันสเทือนอย่างรุนแรงหน้าจอก็กลับมาชัดเจน เสียงนับของหุ่นยนต์ฟีนิกซ์ดังขึ้นจับพลัน “ดัชนีชีวิตยี่สิบเอ็ด...ดัชนีชีวิตยี่สิบ...”

นิ้วมือของเซดี ไฮน์ริช จิกขอบแท่นแสดงผลไว้นั่น เขาออกแรงมาก

จนเส้นเลือดบนหลังมือถึงขั้นปูดโปนจนน่าตกใจ

แต่เสียงพูดของเขากลับราบเรียบทีเดียว

“ระบบประสาทที่ปกครองผู้คนในยุคกาแล็กติกมานานนับพันปี ไม่เหลืออยู่แล้ว เพื่อที่จะปรับระดับประคองให้อยู่รอดได้ คณะมนตรีจึงส่ง ตำแหน่งของกองทัพแห่งแสงกับจอมพลสามทัพให้กับจักรวรรดิเอง จอมพล ยอมจำนนเถอะ พวกเขาททรยศคุณแล้ว”

เกวินหลับตา รวากับหลังจากผ่านการเดินทางอันยาวนานและยาก ลำบากมา ในที่สุดก็เห็นปลายทางสักที

ชั่วพริบตา นั้น ไฮน์ริชถึงขั้นรู้สึกได้ว่าเขาดูคล้ายกับได้ยกภูเขาออกจากอก

“เซดี ไฮน์ริช จักรพรรดิองค์แรกแห่งยุคกาแล็กติก ว่าที่ผู้ปกครอง คนใหม่ของเจมิโน” เกวินแยมยิ้มเล็กน้อยพลางเอ่ย “ตอนที่ฉันพนาย ออกมาจากโรงเรียนทหารระดับล่างครั้งแรก ฉันก็ไม่เคยคิดเลยว่าคนที่หันมา จ้วงแทงฉันในภายหลังจะเป็นนาย”

ลูกกระเดือกของไฮน์ริชขยับเล็กน้อยราวกับอยากพูดบางอย่าง แต่ กลับถูกขัดจังหวะไป

“นายใช้เกียรติยศของนายสิ้นสุดการปกครองนับพันปีของสหพันธ์ ถึง ระบบของมนุษย์จะจบสิ้นไปแล้ว แต่จิตวิญญาณของสหพันธ์จะยังคงอยู่”

น้ำเสียงตอนที่เกวินพูดแฝงความเย็นชาราวกับขีดเส้นแบ่งไม่ให้เข้าใกล้ แต่ในเสียงแหบพร่านั้นก็กลับแฝงความอ่อนโยนอย่างน่าประหลาดอยู่ด้วย

“ไฮน์ริช ต่อให้นายจะตั้งตนขึ้นครองบัลลังก์เองในตอนนี้ แล้วเอา ทิวทัศน์ข้างเผือกมาฝังไว้บนคทาของนาย แต่ในสายตาค้น นายจะไม่ใช้ จักรพรรดิไปตลอดกาล”

สีหน้าของเซดี ไฮน์ริช พลันเปลี่ยนไปเล็กน้อย “จอมพล!”

เกวินตัดบทเขา “พีนิทซ์”

หุ่นยนต์อัจฉริยะเงียบอยู่นาน สุดท้ายจึงเอ่ยขึ้น “ครับ”

มันชะโงกหน้ายื่นแขนกลออกมา หยิบเข็มฉีดยาจากด้านซ้ายของ แผลงควบคุมในห้องคนขับ หลังจากเข็มโพรบโลหะดูดสารแล้วก็ค่อย ๆ เลื่อน

ลงมา จนกระทั่งเสียบเข้ากับแขนซ้ายที่บาดเจ็บสาหัสจนขยับไม่ได้ของเกวิน
ทุกคนบนหน้าจอล้วนตระหนักได้ถึงบางอย่าง ไสน์ริชอัปปาก แต่กลับ
ไม่ได้ส่งเสียง

เล็บของเขาที่จิกแฉกควมไว้แน่นถึงขั้นมีเลือดไหลซึม กล้ามเนื้อ
ทุกมัดบนท่อนแขนกระตุกเกร็ง หัวทิ้งร่วงสิ้นเทาเล็กน้อย แต่กลับไม่ส่งเสียง
ใด ๆ ลึกแอะ

สีหน้าของเกวินซีดขาวลงเรื่อย ๆ ตามยาที่ถูกฉีดเข้าไปอย่างช้า ๆ
สายตาก็ยิ่งเลือนลอย ผ่านไปไม่กี่วินาทีก็มืดตาจนหมดหลอด เกวินพลัน
หลับตา เลือดสีม่วงคล้ำทะลักออกมาโดยที่ยังไม่ทันได้อัปปาก!

“ไสน์ริช...” เขาทอบทหายใจกลางอ่อย “...ฉัน...”

ประโยคสุดท้ายยังไม่ทันลอดออกจากปากก็สลายหายไปกับสายลม
ควาวคลุ้ง หลังจากนั้นก็ไม่ตั้งขึ้นอีก

ลมทะเลทรายยามค่ำคือนึกคลุมหุ่ยนนต์ บดบังหน้าจอนมิตภายใต้
แสงจันทร์ซีดขาว

“เกวิน...” ว่าที่จักรพรรดิแห่งเจมิในตัวสิ้นเทาไปทั้งร่าง หยาดน้ำตา
หยดลงบนชุดไอเวอรีไค้ตสีแดงสด ทั้งเป็นคราบน้ำสีแดงเข้มไว้

“เกวิน...ซีเลีย...”

สายลมของละอองดวงดาวโหมซัด พาให้ร่างของเกวิน ซีเลีย เทพ
สงครามผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของฝ่ายสหพันธ์ค่อย ๆ จมลงสู่เบื้องลึก
ของทะเลทรายผืนใหญ่

เดือนสิบเอ็ด ศักราชกาเหล็กดึกปีที่ 3400 สงครามอันยาวนานนับร้อยปีของ
ฝ่ายสหพันธ์และจักรวรรดิสิ้นสุดลง ระบอบสหพันธ์ประกาศสลายตัว และ
จักรพรรดิผู้สถาปนาเจมิใน เซติ ไสน์ริช ก็ขึ้นครองราชย์ในปีเดียวกัน

ชายผู้มาจากครอบครัวยากจน เคยศึกษาอยู่ในโรงเรียนทหารระดับล่าง
ของสหพันธ์ ในที่สุดกลับกลายเป็นจักรพรรดิองค์แรกในทางช้างเผือกแห่ง
ยุคอวกาศ และเป็นผู้นำมนุษย์ที่มีอำนาจศูนย์กลางสูงสุดในประวัติศาสตร์

หลังจากเขาขึ้นครองราชย์ก็ออกกฎหมายปฏิรูปเป็นชุด รวมถึงกำจัด

อำนาจทั้งหมดของตระกูลชนชั้นสูงภายในรัฐบาลของสหพันธ์ ตัดตอนระบบ ขุนนางอันเน่าเฟะเป็นวงกว้าง ขจัดคอร์รัปชัน และก่อตั้งรัฐสภา... สิ่งที่น่าจับตามองที่สุดก็คือการกำจัดระบอบกองทัพสหพันธ์ ปฏิรูปกองทัพหน้าพื้น นับหมื่นชิ้นใหม่ทั้งหมด

ในระบอบกองทัพแบบใหม่ไม่มีการแต่งตั้งตำแหน่งไว้ประโยชน์อย่างจอมพลสามทัพขึ้นอีก โดยจอมพลหนึ่งเดียวในจักรวรรดิคือตัวองค์จักรพรรดิเอง

ทว่ามีเพียงตำแหน่งของคนคนเดียวที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลง
...นั่นคือเกวิน ซีเลีย

ในฐานะจอมพลสามทัพคนสุดท้ายของสหพันธ์และนักยุทธศาสตร์ที่เก่งกาจที่สุดแห่งยุคกาแล็กติก จักรพรรดิจึงสั่งให้คงยศสูงสุดของเกวิน ซีเลียไว้ดังเดิม

ถึงแม้เขาจะถูกจักรวรรดิมองเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง แต่เมื่อจักรพรรดิกล่าวปฏิญาณขึ้นครองบัลลังก์กลับยังคงยอมรับต่อสาธารณชนทั่วทางช้างเผือกว่า...

“เราสู้รบมานับร้อยปีจนไร้เทียมทาน แต่มีเพียงจอมพลคนเดียวเท่านั้นที่เราเอาชนะไม่ได้...ชื่อเสียงของจอมพลยังคงอยู่ แม้สหพันธ์ถูกโค่นล้มไปแล้ว แต่นับแต่นี้ ก็ยึดยศทั้งหมดล้วนเป็นของตัวจอมพล”

ณ จักรวรรดิเจมิโน ดาวอีกริต

พระราชวังแวร์ซายใหม่อาบไล้ด้วยแสงสีเงินยวงภายใต้การโอบล้อมของจันทร์คู่ ส่วนลึกของท้องพระโรงเงียบเงียบไร้สรรพเสียง มีเพียงยามดอกบัวบานใต้แสงจันทร์เท่านั้นจึงมีเสียงดนตรีแผ่วเบาแว่วมาจากกลางทะเลสาบที่อยู่ห่างไกลอย่างเลือนราง ราวกับบทเพลงศักดิ์สิทธิ์บนสวรรค์อันไกลโพ้น

หญิงรับใช้ยกชายกระโปรงก้าวข้ามบันไดหิน ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงฝีเท้าตามหลังมาพร้อมเงาร่างสูงใหญ่เดินออกมาจากเงามืดอันไร้ขอบเขตของท้องพระโรง

“ฝ่าบาท?” หญิงรับใช้หยุดผีเท้า “คุณฝันอีกแล้วหรือคะ”

เซตี ไฮน์ริช ยืนอยู่ตรงริมรั้วหินอันเย็นเฉียบ หรีตตามองดวงจันทร์สีแดงอ่อนจางสองดวงเหนือพากฟ้า ผ่านไปครู่หนึ่งจึงตอบ “เราฝันเห็นจอมพลอีกแล้ว”

หญิงรับใช้ไม่ได้แปลกใจ กลับถามเสียงอ่อนโยนว่า “เป็นตอนที่จอมพลกำลังจะเสียชีวิตหรือคะ”

จักรพรรดิผู้งดามสายหน้า พลันได้กลิ่นหอมเจือจางลอยมาในอากาศ “นี่มันกลิ่นอะไร”

“ต้นมินต์ค่ะฝ่าบาท ต้นมินต์ในวังออกดอกหมดแล้ว”

“...” ไฮน์ริชชะงักไปครู่หนึ่งก่อนเอ่ยเสียงทุ้ม “มิน่า เราถึงฝันเห็นตอนยังเป็นองครักษ์ประจำตัวของจอมพลซีเลีย มีวันหนึ่งเขาพูดถึงเรื่องต้นมินต์ออกดอกกับเรา...บอกว่าตอนนั้นเขาก็เกิดกลางทุ่งมินต์ที่กำลังแบ่งบานบนดาวอีกริต...”

น้ำเสียงของไฮน์ริชค่อย ๆ ฟังดูเลือนลอยราวกับตกลงสู่ห้วงภวังค์อันปราถ์เลื่อนที่อยู่ห่างไกล

“...ฝ่าบาท?”

ไฮน์ริชกลับถามโดยไม่ได้มองเธอ “เธอรู้ความหมายของนามสกุลจอมพลไหม”

หญิงรับใช้พลันหันไปมอง

“ภูมิลักษณ์ของเขาช่างต่ำต้อย ก่อนที่จะเข้าโรงเรียนทหาร เขาเติบโตมาในสถานสงเคราะห์เด็กกำพร้า และไม่เคยเจอพ่อแม่ของตัวเองเลย” ไฮน์ริชหยุดเล็กน้อยก่อนเอ่ย “‘ซีเลีย’ คือชื่อทุ่งมินต์ที่เขาเกิด”

หญิงรับใช้อ้าปากเล็กน้อย แต่กลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไร

เสียงระฆังตีบอกเวลาเที่ยงคืนแว่วมาไกลออกไปจากพระราชวัง และค่อย ๆ เลื่อนรางไปตามกระแสสีสนของยามค่าคืนที่คล้ายกับสายน้ำ

“ฝ่าบาท...ตึกมากแล้ว รีบพักผ่อนเถอะค่ะ...”

ไฮน์ริชหันหลังเดินกลับเข้าไปในห้องพระโรงอันงดาม หญิงรับใช้พลันเอ่ยขึ้นอย่างอดไม่ได้ “ฝ่าบาท!”

ไสน์ริชหยุดฝีเท้า หงุดหงิดใช้ก็เอื่อยอย่างรีบร้อน “ในยุคโลกเก่า ดอกมินต์ถูกมองเป็นกลางบอกเหตุของการพบกันอีกครั้ง ภาษาดอกไม้คือ ขอให้ได้พบกับคุณอีก’ ฝ่าบาท...”

“พบกันอีกครั้งหรือ” ไสน์ริชหัวเราะเสียงต่ำ ถึงแม้เสียงนั้นจะไม่แฝง ความขำขันอยู่สักนิดก็ตาม

“เราหวังให้เป็นอย่างนั้น...ขอให้เป็นอย่างที่เธอว่า”

บทที่ 2

เด็กหนุ่มลืมหันหัน ท่ามกลางแรงสั่นสะเทือนอันน่าหวาดกลัว

เสียงคำรามคล้ายกับเสียงสายฟ้าฟาดดังมาจากที่ไกล สะเทือนไฟ
สีแดงสดส่องประกายอยู่กลางท้องฟ้ายามราตรี แผ่นดินสั่นสะเทือนเล็กน้อย
ตามเงาของยานรบขนาดยักษ์ที่กำลังลดระดับ เคล้าด้วยเสียงระเบิดอย่าง
ต่อเนื่องที่ดังมาแต่ไกล

เด็กหนุ่มพยายามลุกขึ้นหนึ่งจากแคปซูลหล่อเลี้ยงที่เต็มไปด้วยของเหลว
เขาพบว่าตัวเองไม่ได้ใส่เสื้อผ้าสักชิ้น รอบด้านเป็นที่รกร้างว่างเปล่า ชิ้นส่วน
ของเศษซากเครื่องมือกับสายไฟขาด ๆ มากมายโผล่ขึ้นจากพื้นดิน ประกาย
สะเทือนไฟสีฟ้าส่องเสียงดังเบรียะประ

นี่มันสุสานร้างชัด ๆ

เด็กหนุ่มจ้องสองมือที่สั่นเทาพร้อมสมมงขาวโพลน คำถามนับไม่ถ้วน
แย่งกันผุดขึ้น

...ฉันเป็นใคร ที่นี่ที่ไหน

...ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่

“เก็บกวาดลานทดลองหมายเลขสองเสร็จสิ้น กำลังมุ่งหน้าไปทางโซน
ตะวันออก กำลังมุ่งหน้าไปทางโซนตะวันออก...” เสียงคนพลันแว่วมาจากที่
ไกลออกไป เด็กหนุ่มหันหน้าไปก็พบกับทหารสวมชุดนิรภัยสีดำสองสามนาย
กำลังจูงสุนัขเดินมาทางนอที่คิด

ไม่มีเวลาให้คิด ชั่วพริบตาหนึ่งเด็กหนุ่มพลิกตัวโชนโซ่โซ่เซป็นออกจาก
แคปซูลหล่อเลี้ยง เห็นชุดกาวน้แเก่า ๆ ที่ไม่รู้ว่พาดไว้ตรงขอบตู้บรรจุตั้งแต่

เมื่อไร เขาพลันคว้ามันมาคลุมร่างกายไว้อย่างรวดเร็ว

“นั่นอะไร...มีคนอยู่! อย่าหนีนะ!”

สุนัขตัวโตเห่าอย่างบ้าคลั่ง สองสามคนนั้นพบความเคลื่อนไหวทางนี้ ก็ก้าวเท้าไล่ตามมาทันที เด็กหนุ่มมองรอบ ๆ อย่างหวั่นวิตกก่อนหันหลังวิ่งหนีไปโดยจิตใต้สำนึก ผลคือเพ็งวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าวก็ได้ยินเสียงปังดังมาจากด้านหลัง กระสุนที่ยิงมาเกือบถูกสันเท้าของเขา!

“อย่าหนี! ไม่งั้นยิง!”

เด็กหนุ่มก็ไม่รู้ว่าทำไมตัวเองต้องหนี แต่ความหวาดกลัวอย่างรุนแรง ยึดครองสติทั้งหมดของเขา เขารู้สึกได้ถึงสุนัขตัวเชื่องที่ตามมาติด ๆ ราวกับลูกธนู และคมเขี้ยวที่อยู่ห่างจากหลังคอตนแค่ก้าวเดียว...

โครม!

ต้องขอบคุณซากเครื่องมือนขนาดใหญ่นับไม่ถ้วนบนพื้นที่ทำให้เด็กหนุ่มหลบพ้นได้ในชั่ววงวิฤต หัวของสุนัขตัวเชื่องจึงกระแทกเข้ากับแผงโลหะที่หักครึ่งอย่างจัง

ทหารสองสามนายตวาดอย่างเดือดดาล

“หยุดนะ!”

“ที่นี่ยังมีเป้าหมายหลงเหลืออยู่!”

“แจ้งทีมเก็บกวาดทีม B เร็วเข้า!”

เด็กหนุ่มหอบหายใจอย่างตื่นตระหนก เขาเห็นเศษโลหะแหลมคมหลายชิ้นบนพื้นจึงพลันพุ่งเข้าไปคว้ามาวัวในมือ

ชั่วพริบตาที่เขาลุกขึ้น สุนัขตัวเชื่องอีกสองตัวก็คำรามพร้อมพุ่งเข้ามา!

เวลาเพียงชั่วขณะราวกับยาวนานไร้สิ้นสุด การเคลื่อนไหวทั้งหมดล้วนเชื่องช้าถึงขีดสุด...เด็กหนุ่มยกแขนพลิกมือ มีดโลหะอันแหลมคมวาดเป็นแนวขวาง แทะทะลุเข้าไปในปากอันใหญ่โตและดูร้ายกระหายเลือดของสุนัขตัวเชื่อง!

ฉีก!

เลือดปล้นสาดกระเซ็น สุนัขตัวเชื่องกรีดร้องพร้อมกับล้มลงบนพื้น!

เด็กหนุ่มยังไม่ทันยืนได้มั่นคง สุนัขสีดำตัวเชื่องดูน่าสยดสยอง

ตัวสุดท้ายก็พุ่งเข้ามา ร่างใหญ่โตเกินสามเมตรโดดลงมาจากฟ้า เล็งคมเขี้ยวมายังลำคอของเด็กหนุ่มอย่างแม่นยำ

ไวกว่าความคิด เด็กหนุ่มไม่มีเวลาให้เบี่ยงตัวหลบ ในช่วงวิกฤตนี้ เขาคุกเข่าเอนหลัง ทั้งร่างกายกับพื้นเก้าอี้ของสาเป็นรูปตัว U กำมิดไว้ด้วยสองมือ พลิกแขนจ้วงแทงเข้าไปอย่างจัง!

คมมีดแทงทะลุเลือดเนื้อดังฉีก การเคลื่อนที่รุนแรงของสุนัขตัวนี้เองทำให้มันไม่อาจตกลงพื้น กลับลอยข้ามไปกลางอากาศพร้อมคมมีดที่กรีดเฉือนอยู่!

ร่างอันหนักอึ้งของสัตว์ตัวนี้เองถูกฝ่าท้อกลางอากาศพร้อมกับเสียงคำรามก้องฟ้า กล้ามเนื้อตึงแน่นและกระดูกสร้างแรงเสียดทานอย่างใหญ่หลวงกับคมมีด ฝ่ามือเด็กหนุ่มจึงถูกบาดลึกถึงกระดูกในช่วงพริบตา ตามด้วยเลือดสัตว์ที่สาดลงมาจากเหนือศีรษะ รดลงมาจนเต็มหน้าเด็กหนุ่ม!

“นะ...นี่...” ฉากนองเลือดนี้ทำเอาทหารสองสามนายสั่นสะท้านจนพูดไม่ออก ทันใดนั้นคนที่ตอบสนองไวก็ก้าวขาล่าตามมาพร้อมตะโกนว่า “อย่าขยับ! ไม่งั้นจะยิ่งจริง ๆ!”

เด็กหนุ่มสะบัดศพบของสุนัขตัวนี้ออกอย่างรุนแรงแล้วกระเสือกกระสนวิ่งไปไกล ถูกกระสุนยิงถูกพื้นแทบจะตามติดฝีเท้าของเขา เขาหวาดกลัวถึงขีดสุด มองหาที่กำบังบนพื้นที่โล่งกว้างอย่างสุดชีวิต แต่เศษซากเครื่องมือโลหะหลายชิ้นที่กระจัดกระจายเกลื่อนพื้นพลันถูกยิงกระหน่ำจนกลายเป็นรวงผึ้ง

“นายหนี่ไม่พันทรอก! หยุต! ยอมจำนนซะ!”

เด็กหนุ่มหอบหายใจอย่างสิ้นหวัง พลันเหลือบเห็นคูลิ่งที่พาดขวางพื้นดินอยู่ตรงสุดทางของที่โล่ง จึงพุ่งตัวไปหาโดยไม่แม้แต่จะคิด

ว่าเขากลับต้องเสียใจในทันใด

ไม่มีอะไรอยู่ที่ก้นคูเลย กระทั่งสิ่งกีดขวางสักชนิดก็ยังมี มองแวบเดียวก็เห็นชัดเจนตั้งแต่บนลงล่าง

เด็กหนุ่มรีบกระชับชุดกาวัน กัดฟันป็นโซดหินเพื่อไปยังฝั่งตรงข้าม

ฝ่ามือของเขาไซกเลือด ทว่าความเจ็บปวดไม่ส่งผลต่อความเร็ว เขา

หอบหายใจแรงพลางเกาะก้นหินแล้วกระโดด เมื่อเห็นว่าอีกนิดก็จะป็นถึงพื้นดินแล้ว ทันใดนั้นก็ม็มือข้างหนึ่งยื่นมาจับเขาไว้จากด้านบน

“ไม่...”

มือข้างนั้นแข็งแรงและทรงพลังอย่างยิ่ง ถึงขั้นหลุดเขาจากคู่มือโยนลงบนพื้นดินได้ทั้งอย่างนั้น

ขณะเดียวกันนั้น มือหลายคู่มือก็กดเขาไว้ ปากกระบอกปืนอันเย็นเฉียบจ่อชิดขมับของเขา

“ไม่...ปล่อย! ปล่อยฉัน!”

เนื่องจากไม่ได้เอ่ยปากพูดมานานหลายปี เสียงของเด็กหนุ่มจึงแทบพร่าจนเสียงแทบหลง ฟังแล้วบาดหูจนแทบทะเลว่ ทว่าการตื่นรนของเขากลับไม่เพียงพอสำหรับกลุ่มทหารที่ฝึกฝนมาอย่างดี ไม่นานก็มีคนจับมือเขามาล็อกกุญแจมือไพล่หลังลวก ๆ กดไว้กับพื้นอย่างรุนแรง

“ปล่อยฉัน...ขอร้องละ! ปล่อย!”

พันเอกคนที่ล็อกแขนเขาไว้ลุกขึ้นยืน ส่งสัญญาณไม่ให้ผู้ใต้บังคับบัญชาทางซ้ายและขวาลดปืน จากนั้นหันหลังไปเรียกคนคนหนึ่งด้วยความเคารพ “พลเอก แอรอน”

ชายที่จุดเด็กหนุ่มขึ้นมาจากคู่มือเมื่อครู่ยืนขมวดคิ้วอยู่ตรงขอบหลุม

“ทีม A พบเขาที่แคปซูลหล่อเลี้ยงร่างตรงลานทดลองโซนตะวันออก ไม่รู้ว่าเขาเกี่ยวข้องกับใครกับทั้พผู้หลบหนี แต่เขาดูเหมือนกับเป็น...ตัวทดลองนะครับ”

พันเอกพูดพลางหันไปส่งสายตาให้ผู้ใต้บังคับบัญชาบังคับพลิกตัวเด็กหนุ่ม เผยให้เห็นใบหน้าซีดขาวและเปรอะเปื้อนของเขา

“นายชื่ออะไร”

เด็กหนุ่มเบือนหน้าไปทางอื่นเพราะถูกแสงจ้าจากไฟฉายส่อง ทัว้ทั้งร่างสั่นเทาเล็กน้อยด้วยความหวาดผวและกระอักกระอ่วน ภายใต้การตื่นรนนี้ ชุดกาวน้ก็ยังคงจะปกคลุมเด็กหนุ่มที่กำลังชดตัวอยู่ได้

พันเอกเพิ่งคิดจะตะคอกถามอีกครั้ง กลับถูกพลเอก แอรอนยกมือห้ามไว้ “พลเอก?”

แอรอนหยิบไฟฉายมา แสงไฟตกกระทบป้ายชื่อที่เป็นประกายตรงออกซูดการ์น บนนั้นสลักตัวอักษรไว้ไม่กี่ตัวว่า...‘Gavin’

“เกวิน” พลเอกเอ่ยเสียงต่ำ “ไม่ได้เจอคนชื่อนี้มาตั้งนาน”

กระบอกปืนในมือพันเอกขยับเล็กน้อย มองผู้บังคับบัญชาของตนเป็นเชิงถาม แต่กลับเห็นอีกฝ่ายส่ายหน้าอย่างเด็ดขาด

“ทำไมครับ ถ้าเป็นตัวทดลอง...”

“เขาเป็นโอเมก้า นายมองไม่ออกหรือไง” แอรอนเอ่ย “ตามกฎหมายคุ้มครองเพศที่อ่อนแอฉบับล่าสุดของจักรวรรดิ อนุญาตให้ทำร้ายโอเมก้าคนใดก็ได้ตามที่เห็นชเลยจากสงคราม แล้วนับประสาอะไรกับผู้เยาว์”

พันเอกชะงักไป แล้วจึงสัมผัสได้ถึงกลิ่นฟีโรโมนอันเจือจางอย่างยิ่งของโอเมก้าจากเลือดที่เปื้อนบนร่างเด็กหนุ่ม

แต่กลิ่นนั้นเบาบางเกินไปจริง ๆ มีเพียงต้องฉีดสารยับยั้งปริมาณมากอย่างต่อเนื่องเท่านั้นถึงจะควบคุมให้มันกลิ่นแค่ระดับนี้ได้...ยิ่งกว่านั้น หัวห้องของอีกฝ่ายยังคละคลุ้งไปด้วยกลิ่นเลือดสัตว์เข้มข้น จึงไม่มีทหารอัลฟาคนไหนในที่นี้แยกแยะกลิ่นของเด็กหนุ่มได้เลย

พันเอกหัวใจมาก เขาเกือบฆ่าโอเมก้าที่เยาว์วัยและแข็งแรงอย่างหาได้ยากไปแล้ว ถึงแม้อยู่ในสนามรบก็ยังถือเป็นโทษหนักที่ต้องตัดสินอย่างเด็ดขาดอยู่ดี

“ส่งเขาให้หน่วยแพทย์ ฉันอยากรู้ว่าทำผู้หลบหนีมาทำอะไรที่นี่” แอรอนยืนขึ้น แล้วถอดชุดเครื่องแบบโยนใส่ร่างของเด็กหนุ่ม

“...ใส่ชุดให้ตี ๆ ด้วย”

เมื่อเกวินตื่นขึ้นอีกครั้งก็พบว่าตนนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย มือซ้ายถูกล็อกไว้กับราวกันอันเย็นเฉียบตรงหัวเตียง

เขาฝืนลุกขึ้นนั่งก็เห็นห้องผู้ป่วยอันสะอาดสะอ้านและกว้างขวาง ผ่น้ำอัลลอยสีขาวยิมะสะท้อนแสงเย็นที่ชวนให้หัวใจ

“ตื่นแล้วเหรอ”

เกวินพลันหันหน้าไป ก็เห็นประตูห้องผู้ป่วยเลื่อนเปิดอย่างไร้สัมผัสเสียง

แอรอนถือจานอาหารเดินเข้ามา

พลเอกคนนี้ดูอ่อนเยาว์และแข็งแรงผิดปกติ ไม่รู้ว่าต้องดัดแปลงพันธุกรรมมากี่ครั้งถึงจะได้ผลลัพธ์อันสมบูรณ์แบบนี้ ชุดเครื่องแบบทหารจักรวรรดิสีดำปลอดให้ความรู้สึกหนักแน่นและเคร่งขรึม ดาวสีเงินบนอินทราหูกับปืนที่เหน็บไว้ข้างเอวดูสะอาดตาอย่างยิ่ง ทำให้เขามีรังสีคุกคามท่วมทับเป็นพิเศษ

เขาวางจานลงบนโต๊ะข้างเตียงผู้ป่วยเบาๆ “กินอะไรหน่อยสิ”

อาหารในจานดูสดใหม่และอุดมสมบูรณ์กว่าที่คิดไว้ ถึงขั้นมีผลไม้ตามฤดูกาลที่หาได้ยากในสนามรบด้วย ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นสิทธิพิเศษของไอเมก้า

ทว่าเกวินไม่รู้สึกลอยจากอาหารแม้แต่นิดเดียว เขาจ้องแอรอนด้วยสายตาเย็นชา เบื้องลึกในลูกตาสีดำทอประกายรังสีของความสุขุมและไม่เป็นธรรมชาติ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงถาม “คุณเป็นใคร”

“พลเอกแห่งจักรวรรดิเจมีไน” แอรอนหยุดเล็กน้อย ก่อนถามด้วยท่าทางแน่วแน่นิ่งลง “นายล่ะ”

“...”

แอรอนลากเก้าอี้มานั่งข้างเตียงผู้ป่วยด้วยกิริยาที่สุขุมอย่างยิ่ง “นายรู้ไหมว่านี่คือที่ไหน”

“...”

“ฉันจะบอกให้แล้วกัน ที่นี่คือหนึ่งในพื้นที่ที่ห่างไกลที่สุดในอาณาเขตของจักรวรรดิ ดาวเรดเอิร์ธแห่งกลุ่มดาวคนแบกงู ระดับเทคโนโลยีล้ำหลังกว่าเมืองหลวงจักรวรรดิถึงครึ่งศตวรรษเต็มๆ เก้าปีก่อนมีทัพผู้หลบหนีลอบแฝงตัวเข้ามาที่นี่เพื่อดำเนินการทดลองมนุษย์แบบลับเฉพาะ หลังจากถูกเปิดโปง องค์จักรพรรดิก็ส่งกองยานแห่งจักรวรรดิที่มีฉันเป็นตัวแทนมาระเบิดทำลายทั่วทุกแห่งในซีกเหนือของดาวเรดเอิร์ธอย่างต่อเนื่องนับครึ่งเดือน

“ทัพผู้หลบหนีตายไปหมดแล้ว” แอรอนยึดตัวขึ้น จับจ้องดวงตากลุ่มงมของเกวิน “...เราไม่ฆ่าไอเมก้าในสนามรบ แต่ถ้านายกล้าขัดขืน ฉันก็มี

หลากหลายวิธีที่ทำให้นายรู้สึกรู้ว่าอยู่ไม่สู้อตาย”

รูม่านตาของเกวินขยายขึ้นเล็กน้อย แล้วเอ่ย “ผมไม่ใช่ทั้พผู้หลบหนี”
“งั้นนายเป็นใคร”

“ผมไม่รู้”

“นายนามสกุลอะไร”

“ไม่รู้”

“แล้วทำไมถึงมาอยู่ที่นี่”

“ไม่รู้ ผมไม่รู้อะไรเลย”

แอร์อนจ้องเขม็งไปที่เขา รวากับกำลังซังน้ำหนักกว่าคำพูดนี้มีความจริง
อยู่ก็ล้วน

เกวินกัดฟันแน่น กล้ามเนื้อทั่วร่างเจ็บปวดราวๆ เพราะความเครียด
เกร็ง ไม่รู้ว่าผ่านมานานแค่ไหน แอร์อนจึงเอ่ยเสียงเบาที่แผงนัยข่มขู่ “นาย
อย่าโกหกดีกว่า ที่นี่คือค่ายทหาร นายรู้ไหมว่าที่นี่ซังอัลฟาที่ไม่เคยเห็นว่า
โอเมก้าเป็นยังไงมาทั้งชีวิตไว้มากแค่ไหน”

เทียบกับประโยคที่ว่า “ฉันก็มีหลากหลายวิธีที่ทำให้นายรู้สึกรู้ว่าอยู่
ไม่สู้อตาย” แล้ว ประโยคนี้กลับแสดงถึงการคุกคามได้ชัดเจนยิ่งกว่า ทั้งยัง
แผงการควบคุมอีกด้วย และหากที่นี่ไม่ใช่ค่ายทหาร ประโยคนี้คงเพียงพอ
ที่จะต้องโทษฐานล่วงละเมิดทางเพศแน่

“...คุณขู่ผมเหรอ”

“ถ้านายคิดแบบนั้น...” แอร์อนจ้องไปหน้าซัดขาของเด็กรุ่น
ก่อนลุกขึ้นยืนพลางเอ่ยอย่างพึงพอใจ “งั้นก็ใช่”

ใช้สิแปลก

แอร์อนออกไปจากห้องผู้ป่วย ประตูอัลลอยปิดตามหลังอย่างไร้สัมเสียง

เป็นอย่างที่เขาพูด ปัจจุบันอัตราส่วนเพศอัลฟา เบต้า และโอเมก้า นั้น
ไม่สมดุลอย่างร้ายแรง บางทีอาจมีอัลฟาจำนวนมากที่ไม่อาจได้รู้ว่าโอเมก้า
หน้าตาเป็นอย่างไรไปตลอดชีวิตจริง ๆ แต่หนึ่งในนั้นยอมไม่รวมแอร์อน
ผู้เป็นหนึ่งในพลเอกที่ก่อตั้งจักรวรรดิเจมิโนแน่

ถึงแม้เขาจะเป็นหนุ่มโสดหล่อรวยผู้เยอหยิ่ง (ที่แสนน่าเศร้า) แต่เขารู้ดีว่าไอเมก้าทั้งอ่อนแอ อ่อนไหว ซ้ำฉลาด และบอบบางมากแค่ไหน สภาพร่างกายของคนจำพวกนี้ก็เหมือนกับเยลลี่ที่ทั้งนุ่มหยุ่นและเปราะบาง ไม่ต้องพูดถึงสุนัขตัวเชื่องที่สามทัพัดแปลงเลย แค่ในสถานการณ์ปกติ อาการป่วยทั่วไปก็เพียงพอที่จะทำให้พวกเขาอนโรงพยาบาลไปครึ่งเดือนแล้ว

ตั้งแต่สถาปนาจักรวรรดิก็เหมือนกับโดนคำสาป อัตราการเสียชีวิตก่อนวัยอันควรของไอเมก้าพุ่งสูงขึ้นทุกปีจนน่ากลัว การสำรวจสำมะโนประชากรทั่วไปที่เพิ่งทำเมื่อปีก่อนแสดงให้เห็นว่า อัตราส่วนของอัลฟาเบต้า และไอเมก้ากลายเป็น 25:5000:1 อย่างน่าหวาดกลัว...โดยเลข 1 นั้นคือจำนวนทารกเกิดใหม่ และระหว่างการเจริญเติบโต ไอเมก้าเด็กอย่างน้อยหนึ่งในสี่ส่วนก็จะตายก่อนวัยอันควรด้วยสาเหตุต่าง ๆ นานาอีกด้วย

จำนวนไอเมก้าเป็นตัวตัดสินคุณภาพของประชากรโดยรวม เพราะอัตราการเกิดของเบต้าที่ต่ำลงและลูกหลานเพศเบต้าที่มากขึ้น ดังนั้นเมื่ออัตราส่วนของอัลฟาต่อไอเมก้ามากกว่า 10:1 อัตราการเกิดของอัลฟาผู้รับหน้าที่เป็นฮีโร่ของมวลมนุษย์ก็จะต่ำลง และเมื่ออัตราส่วนของอัลฟาต่อไอเมก้ามากกว่า 20:1 จำนวนประชากรโดยรวมจะเริ่มลดลง

สำหรับจักรวรรดิที่พึ่งสูญเสียประชากรถึงหมื่นล้านคนในสงครามสถาปนาประเทศนั้น เหตุการณ์นี้นับเป็นภาระที่ไม่อาจแบกรับไปชั่วชีวิตทีเดียว

นักวิทยาศาสตร์ทางการทหารใช้วิธีต่าง ๆ เพื่อลดอัตราการเสียชีวิตของทารกไอเมก้า แต่น่าเสียดายที่ทุกอย่างไร้ผล ผู้เชี่ยวชาญถึงขั้นเอ่ยคำแถลงในแง่ลบว่า ‘ภายในสี่สิบปี อัตราส่วนของอัลฟาต่อไอเมก้าจะขยายขึ้นถึง 50:1 ถึงตอนนั้น การควบคุมอัตราอาชญากรรมทางเพศคงมีไว้ให้พอเป็นพิธีเท่านั้น ส่วนอัตราการเกิดก็เลิกคิดไปได้เลย’

ถึงแม้ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญ แต่แอร์อนก็รู้ว่าอนาคตนั้นน่ากลัวแค่ไหน

ทว่าเด็กหนุ่มที่ชื่อว่าเกวินมอบความหวังใหม่ให้แก่เขา

เด็กหนุ่มคนนี้เป็นไอเมก้าอย่างไม่ต้องสงสัย แต่คุณภาพยีนของเขาแทบจะใกล้เคียงกับอัลฟาในวัยเดียวกัน ขณะเดียวกันจากการตรวจเลือด

ยังทำให้เห็นว่าความสามารถในการสืบพันธุ์ของเขาไม่ได้รับผลกระทบใด ๆ เพราะเหตุนี้

ทัพผู้หลบหนีศึกษาเรื่องการปรับปรุงยีนโอเมก้าขึ้นที่นี้ อีกทั้งพวกเขา ยังทำสำเร็จอย่างน่าเหลือเชื่อ

สำหรับจักรวรรดิที่ประชากรลดลงทุกปีแล้ว เรื่องนี้ถือเป็นผู้ช่วยชีวิต ที่ตกลงมาจากฟากฟ้าแท้ ๆ

แอรอนออกคำสั่งกับผู้ใต้บังคับบัญชาโดยไม่แม้แต่หันมอง “ให้คน มาเฝ้าห้องผู้ป่วยห้องนี้ไว้ ถ้าไม่มีคำสั่งจากฉัน แม้แต่แมลงวันสักตัวก็ห้าม บล่อยเข้าไป อีกอย่าง ส่งคนไปเสริมระบบความปลอดภัยของดาวเรดเอิร์ธ อีกหนึ่งสัปดาห์จะเป็นวันรำลึกครบรอบห้าสิบปีของจอมพล ฉันไม่อยากเห็น ความผิดพลาดแม้แต่ชนิดเดียว!”

“ครับ!” พันเอกแสดงความเคารพอย่างจริงจัง ก่อนหันหลังสาวเท้า เดินจากไป

ตามรัฐธรรมนูญของจักรวรรดิ ในปีนี้ ผู้ที่สามารถเรียกว่าจอมพล ได้ั้น นอกจากจักรพรรดิแล้ว ก็มีเพียงเทพสงครามคนสุดท้ายของสหพันธ์ ผู้ที่สละชีพในสงครามบนดาวเรดเอิร์ธเมื่อห้าสิบปีก่อน...เกวิน ซีเลีย

แอรอนเป็นทหารผู้ซื่อสัตย์ ดวงตะวันหรือจันทราล้วนพิสูจน์ความ ักัดที่มีต่อจักรวรรดิได้ แต่ในฐานะทหาร ความศรัทธาของเขามีต่อจอมพล ซีเลียนั้นยอมไม่อาจกังขาเช่นกัน

...ไม่มีสิ่งใดเอาผิดในเรื่องนี้ได้ ความศรัทธาเช่นนี้เป็นความลับที่รู้กัน ทั่วภายในจักรวรรดิ ผู้นำผู้สถาปนาประเทศที่เคยสู้ศึกกับจักรพรรดิ แทบ ทุกคนล้วนเป็นกบฏจากกองทัพสายตรงของซีเลียกันหมด...โดยก่อนที่จะ ททรยศสหพันธ์อย่างเปิดเผย พวกเขาล้วนเคยเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาเสาหลัก ของจอมพลซีเลียมาก่อน ตัวจักรพรรดิเองก็ถึงขั้นเคยเป็นหัวหน้าองค์กรกัษ เช่นกัน

หลังจากสหพันธ์พ่ายแพ้ จอมพลซีเลียก็ปฏิเสธการยอมจำนนและ ฆ่าตัวตาย นี่เป็นเงามืดขนาดใหญ่ในใจของทหารจักรวรรดิเสมอมา แม้ผ่าน มาครึ่งศตวรรษก็ยังไม่เปลี่ยน

และเพื่อแสดงความไว้อาลัย พวกเขาจึงจัดพิธีลับๆ ขึ้นบนดาวเรดเอิร์ธทุกสิบปี โดยพิธีแบบนี้สำหรับเหล่าผู้ก่อตั้งประเทศแล้ว ไม่ต่างอะไรกับการแสวงบุญเลย

ดังนั้นหลังจากได้ข่าวการทดลองมนุษย์อย่างผิดกฎหมายของทัพผู้หลบหนีบนดาวเรดเอิร์ธ ฝ่ายทหารทั่วทั้งจักรวรรดิจึงพากันเดือดดาล

“ใครกล้าล่วงเกินดาวเรดเอิร์ธ! ฉันจะระเบิดบ้านมันให้สิ้นซาก!”

“กวาดล้างทัพผู้หลบหนี! ชับไล่พวกมันออกจากทางช้างเผือกไปตลอดกาล!”

แอรอน พลเอกผู้ก่อตั้งนำกองยานที่เก่าไปด้วยตนเอง นี่คือสุดยอดทีมรบหนึ่งเดียวในจักรวรรดิที่ก่อตั้งจากอัลฟาทั้งหมด พวกเขาขับยานอย่างยิ่งใหญ่เกรียงไกรจนมาถึงดาวเรดเอิร์ธ ระเบิดกวาดล้างทั่วทั้งดวงดาวอย่างไม่จบไม่สิ้นมาตลอดครึ่งเดือน

...ใครกล้าเกะกะลูกตา ฉันจะถอนรากถอนโคนมันให้หมด!

แล้วกองทัพจักรวรรดิผู้ไร้ความหวาดกลัว (และไร้สมอง) ก็ได้ใช้การกระทำอย่างแท้จริงพิสูจน์ให้ทั่วทั้งจักรวาลเห็นในเรื่องนี้อีกครั้ง

บทที่ 3

วันคืนที่เกวินอยู่ในห้องผู้ป่วย ไม่ได้มีความสุขเลยสักนิด

เขาถูกแพทย์ทหารสวมชุดกาวน์จำนวนนับไม่ถ้วนตรวจร่างกายต่าง ๆ นานาทุกวัน ระหว่างนั้นเขาจะถูกลือกุกุญแจมือไว้ทั้งสองข้างตลอดจนไว้แรงชัดขึ้น

แต่นี่ไม่ได้หมายความว่าแพทย์ทหารจะทำอะไรเขาได้ ถึงแม้กองยานที่เก่าจะเรียกได้ว่าก่อตั้งขึ้นจากอัลฟาทั้งหมด กระทั่งหน่วยแพทย์หรือหน่วยสนับสนุนก็ล้วนแต่เป็นเพศชายเหมือน ๆ กัน แต่ก็ไม้อาจดูกฎวินัยทหารแสนเด็ดขาดที่ว่า หากใครกล้ำลึงมือกับโอเมก้าเป็นการส่วนตัว ทหารทั้งกองจะรุมอัดคนคนนั้นพร้อมกันแน่!

ทว่าปัญหาอยู่ที่อัลฟามีความกระหายและความอยากปกป้องโอเมก้าตามสัญชาตญาณ กลิ่นอายหอมหวานและบริสุทธิ์ของโอเมก้าที่ยังไม่ถูกผูกพันระจึงเปรียบเสมือนยาปลูกกำหนดเดินได้ ทำให้ทหารทั้งกองเลือดพลุ่งพล่านจนมีพลทหารที่คอยหาข้ออ้างสารพัดมามุ่งดูสวนของแพทย์ทหารทุกวันจนเรียงแถวไปเผาดาวเรดเอิร์ธได้ถึงสามสิบรอบทีเดียว

โชคดีที่พวกเขาถือตัวเกวินไว้ ไม่อย่างนั้นคงเกิดเหตุการณ์นองเลือดเพิ่มขึ้นมากมายแน่

หลังจากตรวจเลือดประจำวันเสร็จ เกวินก็ถูกแพทย์ทหารยศร้อยโทส่งตัวกลับห้องผู้ป่วย ขณะที่เดินทางเดินโลหะยาวเหยียด เขาเห็นแสงไฟริบหรี่นับไม่ถ้วนส่องประกายอยู่บนขอบฟ้านอกหน้าต่าง คล้ายกับหมู่ดาวที่ทะยานเข้ามา

“นั่นคือกองยานราชวงศ์ที่มาเข้าร่วมพิธี”

เกวินหันหน้าไปเห็นร้อยโทจ้องเขม็งไปยังพื้นใต้เท้า ต่อให้แสวงท่าทางสงบนิ่ง แต่น้ำเสียงกลับเผยความพยายามตีสนิทโดยไม่รู้ตัว

“...พิธี?”

“ดาวเรดเอิร์ธเป็นสถานที่ที่จอมพลซีเลียแห่งสหพันธ์ตายในสนามรบ ฝ่ายบาทกับผู้นำฝั่งทหารจะมาจัดพิธีรำลึกทุกสิบปี...แน่นอนว่าเป็นความลับ และบอกต่อภายนอกแค่ว่าเป็นการเยือนต่างประเทศ คุณอยากลองไปดูไหม กองยานราชวงศ์ไม่ได้เห็นกันง่าย ๆ นะ!”

เกวินยืนอยู่ตรงหน้าต่างกระจก มองหมู่ดาวกลางท้องฟ้ายามค่ำคืนที่ใกล้เข้ามาแล้วไม่รู้ว่าจะทำอะไร ๆ ก็รู้สึกถึงความเสียใจอย่างหนักหน่วง ท่วมทะลักในใจเขาราวกับกระแสน้ำในความมืดมิด

“ต้องทำอย่างนี้ด้วยเหรอ มันมีแต่จะทำให้คนตายไม่สงบสุขเท่านั้นแหละ”

ร้อยโทชะงัก “คุณหมายความว่าไง”

“ไม่มีอะไร”

เกวินก้มหน้า ไม่รู้ว่าทำไมจิตใจถึงเจ็บปวดอย่างยิ่ง

เขาเองก็ไม่รู้ว่าความรู้สึกนี้มาจากไหน ทั้งไม่ใช่เพราะความตายของจอมพลแปลกหน้านายนั้น และไม่ใช่เพราะการมาเยือนของจักรพรรดิกับพิธีรำลึก แต่หากให้ไล่เรียงดูดี ๆ ก็เหมือนว่าเมื่อเขาได้ยินคำว่า ‘สหพันธ์’ เขาจะรู้สึกหนักอึ้งและเสียใจขึ้นมาอย่างควบคุมไม่อยู่

ราวกับมีบางอย่างสูญหายไปตลอดกาล

“ขอโทษครับ ผมไม่ได้ตั้งใจ...” ร้อยโทรีบร้อนโค้งตัวให้ “คุณอยากดื่มน้ำไหมครับ ให้ผมส่งคุณกลับไปดีไหม”

เกวินซ่อนตามองร้อยโท อัลฟาแห่งจักรวรรดิตามแบบฉบับคนชั้นสูงเกือบสองร้อยเซนติเมตร โครงหน้าเป็นสันคม มองผ่าน ๆ ก็ดูมีท่าทีตามแบบทหาร แต่ความรู้สึกตามสัญชาตญาณภายในแววตากลับทำให้เขามีช่องโหว่เต็มไปหมด

เกวินจ้องเขา ผ่านไปครู่หนึ่งจึงยิ้มออกมาเล็กน้อย

“ไม่ละ ช่วยพาผมไปดูกองยานราชวงศ์...ได้ไหมครับ”

แอร์อนที่ยืนอยู่ตรงหน้าแผงควบคุมบนหอคอยพลันหันหัวใจโดยไม่ทราบสาเหตุ

ความจริงแล้วเรื่องนี้ไม่มีเหตุผลเลย ทุกอย่างที่ต้องการในพิธีล้วนเตรียมไว้พร้อมสรรพแล้ว องค์กรที่กองยานราชวงศ์ก็ทำงานได้ไร้ที่ติ จึงไม่มีอะไรควรค่าให้พลเอกผู้มีผลงานโดดเด่นท่านนี้ต้องกังวลเลย

เขาหยิบถ้วยกาแฟขึ้นมา ชะงักไปครู่หนึ่งก่อนหันไปถามพันเอก “รอบ ๆ ลานจอดยานบินเรียบร้อยดีไหม”

“ครึ่งชั่วโมงก่อน ผมส่งคนไปเก็บกวาดมาสามรอบแล้วครับ”

“การเชื่อมต่อสัญญาณล่ะ”

“ได้รับการติดต่อจากยานลำแรกของกองยานราชวงศ์แล้วครับ”

“แล้วโอเมก้าคนนั้น?”

พันเอกเอ่ยอย่างงุนงง “ส่งตัวไปให้หน่วยแพทย์ดูแลอยู่ไม่ใช่หรือครับ”

แอร์อนเพิ่งคิดจะพูดบางอย่าง ทหารผู้ช่วยนายหนึ่งก็ตาลีตาเหลือก รีบร้อนวิ่งเข้ามา “ท่านพลเอก! ร้อยโทของหน่วยแพทย์ทีมสามมีสถานการณ์ด่วนต้องการเข้าพบครับ!”

“ว่าไงนะ”

“อะ...โอเมก้าคนนั้นตายแล้วครับ!”

ถ้วยกาแฟในมือแอร์อนตกพื้นดังเพลิง แต่ความจริงแล้วเขาอยากขว้างถ้วยนั้นใส่หน้าทหารผู้ช่วยแรง ๆ มากกว่า “เขาอยู่ไหน!”

“ยะ...อยู่ข้างนอกครับ! ให้ผมพาเขาเข้ามาไหมครับ”

แอร์อนผลักทหารผู้ช่วยแล้วพุ่งตัวออกจากห้องสั่งการด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

เพราะการมาเยือนของกองยานราชวงศ์ ทหารคนสนิทของแอร์อนส่วนใหญ่จึงถูกส่งไปยังลานจอดยานบิน ส่วนคนอื่น ๆ ก็รวมตัวอยู่ด้านนอกหน่วยแพทย์ ทำให้มีคนอยู่ในหอสั่งการเพียงน้อยนิด

เหตุการณ์ไอเมก้าเสียชีวิตเกิดขึ้นกะทันหันเกินไป เมื่อแอรอนพุ่งตัวออกไปจึงมีเพียงพันเอกกับทหารผู้ช่วยเดินตามหลังอย่างละนัย ทั้งสามวิ่งไปถึงนอกห้องสังการก็เห็นแพทย์ทหารร้อยโทนายนั้นนั่งคุกเข่าหันหลังให้พวกเขาอยู่ตรงบริเวณมุมทางเดิน โดยเห็นศพของเด็กหนุ่มคนนั้นนอนอยู่บนพื้นได้ร่าง ๆ

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่!” แอรอนสาวเท้าก้าวไปข้างหน้า ยังไม่ทันเดินไปถึงตัวร้อยโท ก็รู้สึกว่ามีคนปิดกั้นทันที

“นี่ นาย...”

พูดไม่ทันจบ ร่างของร้อยโทคนนั้นพลันถูกคนจับอกเสื้อยกขึ้น แล้วล้มลงไปอีกด้านอย่างไร้เรี่ยวแรงราวกับถูกระสอบอันหนักอึ้ง จากนั้นราวกับลูกธนูที่ออกจากแฉ่ง เเกวินพุ่งตัวไปกอดแอรอนลงบนพื้นอย่างจิ้งดั่งตั้งในพริบตา!

เกิดเสียงดังสนั่น มือผมแห่งของเด็กหนุ่มบีบคอของแอรอนไว้แน่น ราวกับคีมเหล็ก เขาตะคอก “อย่าขยับ!”

ผู้ได้บังคับบัญชาสองคนนั้นเห่งอเย็นไหลซูลงมาแล้ว กระทั่งมือที่จะชักปืนยังค้างอยู่กลางอากาศ

ใบหน้าของแอรอนอยู่ห่างจากเกวินเพียงไม่ถึงหนึ่งฝ่ามือ ระยะห่างนี้ทำให้เขาเห็นตัวเองจากในแววตาของเด็กหนุ่มได้ชัดเจน รวมไปถึงปืนเลเซอร์ที่จ่อศีรษะตนอยู่

“นะ...” เขาขยับริมฝีปาก “นายหนีไม่พ้นหรอก”

คำตอบของเกวินคือพานท้ายปืนที่กระแทกเข้าหน้าเขาอย่างแม่นยำ จนทำเอาเลือดกำเดาไหล

“พวกเราค่อย ๆ ค่อย ๆ เรื่องนี้กันระหว่างที่หลบหนีดีกว่า ตอนนี้นำฉันลุกขึ้นก่อนเถอะ...พวกนายสองคนถอยไป ทิ้งปืนซะ!”

พันเอกกับทหารผู้ช่วยมองหน้ากัน ก่อนวางปืนพกลงช้า ๆ แล้วเอ่ยเสียงสั่นเครือว่า “อย่าว่าม...”

เกวินไม่แสดงความเห็นใด ๆ เขาเตะปืนให้กระเด็นไปไกล บีบคอแอรอน ค่อย ๆ ยกตัวอีกฝ่ายขึ้นมาขวางตรงหน้าเสมือนโล่เนื้อ แล้วถอยหลัง

ไปทางประตูหลักช้า ๆ

“นายหนี่ไม่พ้นหรอก ข้างนอกมีทหารคนสนิทของหนั้นเต็มไปหมด แค่ออกไป นายก็ถูกยิงจนพรุนแล้ว” แอรอนพยายามทำน้ำเสียงให้สุ่ม แต่ฟังดูตึงเครียดอย่างน่าประหลาด “วางปืน แล้วกลับจักรวรรดิกับพวกเรา ดี ๆ เถอะ เด็กอายุเท่านายจะได้รับการดูแลและปฏิบัติอย่างดีที่สุด จะไม่มีใครทำให้นายลำบากใจ...ทำไมต้องเอาชีวิตมาทิ้งที่นี่ด้วยล่ะ นายเป็นแค่ โอเมก้า คิดจริง ๆ เหรอว่าแค่ลักพาตัวฉันแล้วจะหนีไปจากดาวดวงนี้ได้”

“คุณนี่ช่างเอาใจใส่จริง ๆ นะ ท่านพลเอกผู้องอาจแห่งจักรวรรดิที่ถูก โอเมก้าลักพาตัว” เกวินยิ้มพลางพูดข้างหูแอรอน “เก็บปากไว้วิจารณ์ตัวเอง ที่อ่อนแอไร้ความสามารถก่อนเถอะ”

“นาย!”

“นายอะไร หุบปากไปซะ!”

แอรอนยังไม่ทันได้ตอบโต้ เกวินก็ซัดเข้ากระแทกกันเขาไปที่ เอยอย่างจริงจังว่า “รีบเดิน ไม่งั้นผมจะเป่าตุตคุณ!”

แอรอน “...!”

พลเอก แอรอนเหมือนถูกฟ้าผ่ากลางกระหม่อม ถูกซัดจนขวัญหนี-ตีฝ่อไปในชั่วพริบตา

พวกเขาแทบชิดกันถอยหลังไปจนถึงสุดทางเดิน เกวินกำเส้นผมของแอรอนไว้ บังคับให้เขาใช้ตาข้างซ้ายมองเครื่องสแกนมาตา แล้วประตูอัลลอยก็เลื่อนเปิดในชั่วพริบตา

“เดิน!” เกวินลากแอรอนสาวเท้าพุ่งออกไป และในขณะนั้น พันเอก ก็ถลาเข้าไปในห้องสั่งการ สัญญาณเตือนภัยพลันดังขึ้นภายในสองวินาที!

เสียงสัญญาณหวีดแหลมดังไปทั่วทั้งลานจอดยานบินในชั่วพริบตา คล้ายกับน้ำเย็นสาดเข้าไปในน้ำมันเดือด พลทหารนับพันนายด้านนอกหอคอย พลันอะอะขึ้น!

“พลเอกถูกจับตัวไปแล้ว!”

“พลซุ่มยิงเตรียมพร้อม! พลทหารอากาศเตรียมพร้อม...!”

กระสวยลำเสียงขนาดเล็กจำนวนมากพุ่งขึ้นอย่างรวดเร็ว ล้อมพวกเขา

ไว้รากับฝูงผึ้ง ปากกระบอกปืนอันเนื่องแน่นเล็งตรงมาทางพวกเขาทั้งสองอย่างมืดฟ้ามัววดิน หากถูกยิงซึ่งหน้าสักนัดคงไม่เหลือแม้กระทั่งซากกะโหลก ทำเอาแอรอนเหวี่ยงโหลจากเส้นผมลงมาถึงคางในพริบตา “ยะ...อย่าวู่วาม!”

“หุบปาก!” เกวินใช้ปืนจ่อคางของเขาอย่างรุนแรง เอ่ยเสียงกร้าวว่า “ให้พวกเขาเตรียมยานบินกับน้ำมันให้ผม คุณต้องไปกับผม!”

“จะไปไหน! กองยานที่เก็บมีทหารนับแสนนาย นายหนีไม่พ้นแน่!”

“งั้นก่อนโดนจับ ผมจะจัดการคุณก่อนแน่!”

“นายแหม่งเป็นโอมก้ำจริงหรือเปล่าเนี่ย!” ทศนคติสามด้านของแอรอน พังทลายลงทันที เขาตวาดกร้าว “พอแล้ว! ฉันจะสั่งสอนนายสักหน่อย นายคิดว่าฉัน...”

ครืน!

แรงสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงส่งมาจากท้องฟ้า เขย่าวัวทั้งพื้นดินในชั่วพริบตา!

กระสวยลำเสียงจำนวนนับไม่ถ้วนตกลงมาจากท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยท่าฝนของโลหะและกระสุนปืนใหญ่ แอรอนถูกล่ามล้อมปืนที่ลอยมาจากไหนไม่รู้กระแทกกระเด็นไปไกลหลายเมตรทันที ก่อนล้มลงบนพื้นอย่างจ้ง

“เกิดอะไรขึ้น!” เขาตะกายลุกขึ้นพร้อมกุมหน้าผากที่เลือดไหล ก่อนจะถูเกวินใช้ปืนกดกลับไปบนพื้น “...อยู่หนึ่ง ๆ! อย่าขยับ!”

“นาย...” แอรอนเพิ่งคิดจะสบถคำ ทันใดนั้นก็เห็นทุกสิ่งบนท้องฟ้า ยามคำคืนที่อยู่ไกลออกไปพลันหยุดนิ่ง

เขาเห็นหุ่นยนต์ผีขนาดยักษ์ที่ปรากฏอยู่บนท้องฟ้าตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ ยิ่งกระสุนปืนใหญ่ข้ามผ่านฟากฟ้า โจมตียานลำแรกของกองยานราชวงศ์อย่างแม่นยำ!

เรือธงราชวงศ์ที่มีจักรพรรดิเซตี ไฮน์ริช โดยสารอยู่ถูกระเบิดกระจุยดอกไม้ไฟอันเจิดจ้าตระการตาที่ปะทุกลางอากาศทำให้ท้องฟ้ายามคำคืนสว่างไปครึ่งแถบคล้ายกับตอนกลางวัน!

“อะ...องค์จักรพรรดิ...”

เหตุการณ์นี้กะทันหันเกินไป ทุกคนยังไม่หลุดออกจากความตกตะลึง

ก็เห็นหุ่นยนต์วาดเป็นวงโค้งอันเฉียบคมอยู่กลางอากาศ

“เซตี ไฮน์ริช!

“กบฏแห่งสหพันธ์ วันนี้คือวันตายของแก...!”

ดาบเลเซอร์อนุภาคพลังงานสูงพุ่งขึ้นจากมือของหุ่นยนต์ คิดจะฟันเรือธงราชวงศ์ที่มีควันดำพวยพุ่งในพริบตาเดียว!

เวลานี้ทหารนับแสนนายของกองยานที่เก่าต่างก็ยืนอยู่บนพื้น ขณะที่กองยานราชวงศ์ถูกหุ่นยนต์ผีบุกถล่ม อานาภาพของดาบเลเซอร์อนุภาคพลังงานสูงไม่ด้อยไปกว่านิวเคลียร์อวกาศ หากฟันลงไปดาบเดียว ทุกคนรวมไปถึงจักรพรรดิที่อยู่ในเรือธงราชวงศ์จะถูกระเบิดจนกลายเป็นเศษเนื้อ!

แอรอนร้องเสียงหลง “ฝ่าบาท!”

ในพริบตาแห่งวิฤต ทิวทัศน์แผ่นดินล้วนหยุดนิ่ง...

ทันใดนั้น กลุ่มแสงสว่างเหนือจินตนาการก็ปะทุออกจากกลางยานบินที่มีควันดำพวยพุ่ง แชนโลหะขนาดยักษ์ข้างหนึ่งยื่นออกจากกลางแสงสว่างในชั่วพริบตา ขวางดาบเลเซอร์ที่ฟันลงมาไว้อย่างมั่นคงจนเกิดเสียงครืนดังสนั่นสะเทือนฟ้าดิน!

“ปี๊อัน!”

“เป็นปี๊อัน!”

เสียงตื่นตกใจดังขึ้นจากทั่วทุกแห่ง ควันดำกลางอากาศสลายไป มือของหุ่นยนต์สีทองรูปร่างคล้ายมังกรยักษ์ถือดาบขนาดใหญ่ไว้ แต่แกว่งดาบก็เหวี่ยงหุ่นยนต์ผีกระเด็นไปไกลนับร้อยเมตร!

...หุ่นยนต์ทองคำระดับ 3S ปี๊อัน!

หุ่นยนต์รบเฉพาะจักรพรรดิแห่งจักรวรรดิ เซตี ไฮน์ริช!

“ใครเป็นกบฏของสหพันธ์กันแน่ พวกเราต่างรู้ดีอยู่แก่ใจ” น้ำเสียงของไฮน์ริชทั้งเคร่งขรึมและลุ่มลึก ทำเอาแผ่นดินและขุนเขาล้วนสั่นสะเทือนไปเล็กน้อย “ดูท่าคงมีแต่ต้องกำจัดพวกแกให้สิ้นซาก ถึงจะคืนความสงบให้กับผู้ตายได้อย่างแท้จริง”

เขาแค่วาดดาบยักษ์ สายลมรุนแรงก็พัดโถมแผ่นดินในทันที “พลเอกแอรอน...!”

แอรอนลุกขึ้นนับปล้น “ครับ!”

แอรอนไม่สนใจเป็นที่จ่อศีรษะของตนอีก เขาออกแรงดึงกระดุมข้อมืออันทันที ทำให้เห็นว่าใต้ข้อศอกมีปลอกแขนสีทองแดงอันกว้างและหนาพันไว้ พลังงานน้ำสีแดงเลือดสายหนึ่งเชื่อมต่อส่วนหัวและท้ายของปลอกแขนอย่างรวดเร็ว ปะทุเป็นพลังงานปริมาณมาก...

เกวินพลันตระหนกบางอย่างได้ รูม่านตาจึงหดวบ

ทั้งที่ไม่มีคามทรงจำ แต่ทันทีที่เห็นปลอกแขน ลัญชาตัญญาตามธรรมชาติก็เต็มเต็มการตระหนกรู้ทั้งหมดของเขาทันที...นี่คือน้ำไขสันหลังบริสุทธิ์ของหุ่นยนต์ระดับ S!

แหล่งพลังงานและจิตวิญญาณของหุ่นยนต์อัจฉริยะ!

นี่คือ...นี่คือสิ่งที่เขาต้องการ!

ปลอกแขนหลุดออกท่ามกลางแสงสว่าง เปลี่ยนรูปร่างและขยายใหญ่อย่างรวดเร็ว เกราะโลหะห่อหุ้มแอรอนและเกวินไว้ทีละชั้น ๆ จนมืดชิด หลังจากนั้นไม่กี่วินาที ราชสีห์จักรกลสีทองแดงสูงตระหง่านก็ปรากฏตัวบนพื้นราบ ส่งเสียงคำรามอย่างเดือดดาล!

จักรพรรดิเซตี ไสน์ริช ที่ยืนอยู่ในห้องคนขับเลื่อนสายตาออกเฉียง ๆ

กริฟฟินทองแดงคือหนึ่งในหุ่นยนต์ระดับ 3S เพียงไม่กี่ตัวในจักรวรรดิ ไม่ต้องพูดถึงทักษะการสู้รบอันแข็งแกร่งของตัวแอรอนเอง ปริมาณความจุเทคโนโลยีของตัวกริฟฟินก็ล้ำหน้ากว่าระดับมาตรฐานของทางช้างเผือกไปไกลโพ้นถึงหลายศตวรรษแล้ว เรียกได้ว่าเป็นป้อมปืนใหญ่อันไร้เทียมทานที่สังหารได้ทั้งเทพและปีศาจเลยทีเดียว

ถึงแม้หุ่นยนต์ผีของทัพผู้หลบหนีจะแข็งแกร่งก็จริง แต่ภายใต้การร่วมมือของกริฟฟินกับป้อมที่เพียงพอจะทำลายดาวทั้งดวงได้นั้น การระเบิดทัพผู้หลบหนีให้กลายเป็นฝุ่นอวกาศก็เป็นเรื่องง่ายเสียยิ่งกว่าง่าย

ควรจะเป็นแบบนี้ตั้งนานแล้ว เขาคิดอย่างใจเย็น

พวกหนูต่ำช้าที่อาศัยการหักหลังสหพันธ์เพื่อมาร้องขอชีวิตกับจักรวรรดิเมื่อห้าสิบปีก่อน เวลานี้กลับหยิบยกชื่อของสหพันธ์มาเป็นศัตรู

กับจักรวรรดิ ถึงขั้นพยายามก่อความสงบสุขของผู้ตาย พวกมันควร
ลงรก ใช้เลือดสกปรกกับหัวไปขอขมาผู้ตายตั้งนานแล้ว!

...จินตนาการขององค์จักรพรรดิช่างเลิศล้ำ แอรอนเองก็คิดเช่นเดียวกัน

ปัญหาอยู่ที่แม้จินตนาการจะเปี่ยมล้น แต่ความเป็นจริงกลับเปราะบาง
นัก และพลเอก แอรอนน่าจะรู้แต่แรกแล้วว่า นับตั้งแต่ตนลงมายังดาว
เรดเอิร์ธ วิญญาณของท่านจอมพลซีเลียก็ไม่ได้ช่วยพรให้เขาได้ตั้งใจแม้แต่
ครั้งเดียว

“นายมาทำอะไรที่นี่!” แอรอนถลึงตาถาม “ใครให้นายเข้ามา!”

เกวินยืนอยู่ในห้องคนขับ ยักไหล่ด้วยสีหน้าไร้เดียงสา จากนั้นหยิบ
ปืนขึ้นมาย่างคล่องแคล่ว กระแทกด้ามปืนเข้ากับศีรษะของพลเอก แอรอน
จนเลือดไหล

“กรีฟฟิน! กรีฟฟิน!” แอรอนกุมศีรษะอย่างเจ็บปวดพร้อมกับลี้
งไปบนพื้น “นายติดไวรัสอีกแล้วหรือไง ห้ามผู้อื่นนอกจากเจ้านายเข้ามาใน
ห้องคนขับ” เป็นกฎข้อแรกของหุ่นยนต์อัจฉริยะไม่ใช่เหรอ นายดาวนโหลด
อะไรที่ชั่วเอาเองอีกแล้วใช่ไหม!”

“อีก...” แแถบประสาทสีเขียวข่มหลายสายยื่นออกมาจากภายในห้อง
คนขับ พันรอบตัวเกวินหลายรอบเหมือนหยั่งเชิง จากนั้นเสียงอู้อี้ทุ้มต่ำ
ของเครื่องจักรก็เอ่ยขึ้น “ต้องขอภัยเป็นอย่างสูงครับท่านแอรอน ค่าพลัง
วิญญาณของผู้บุกรุกสูงกว่าคุณ ผมเองก็ต้านทานวิธีการบุกรุกสไตรล์ตะวันตก
สุดล้ำแบบนี้ไม่ค่อยได้ด้วย...”

แอรอนรู้สึกเหมือนมีก้อนเลือดจุกอยู่ในลำคอ “อย่ามาล้อเล่น! ค่า
พลังวิญญาณของโอเมก้าสูงกว่าฉันนี่นะ! นายกลับไปดูหนังไปซะไป!”

“ไม่ ผมไม่คิดว่างานอดิเรกในเวลารว่างของผมเป็นปัญหา...”

“หุบปาก! เชื่อมต่อแถบประสาทซะ!”

เกวินยกปืนขึ้น เดินสองสามก้าวไปยังส่วนลึกของห้องคนขับ ภายใน
หุ่นยนต์ระดับสูงไม่มีแผงควบคุมด้วยมืออย่างที่ผู้คนจินตนาการไว้ กระทั่ง
ปุ่มกดหรือคันบังคับยังมีอยู่น้อยมาก ในส่วนลึกอันมืดมิดมีแถบประสาท

สี่เขียวจำนวนนับไม่ถ้วนลอยตัวอยู่... นั่นคือจิตวิญญาณที่แท้จริงของหุ่นยนต์
หุ่นยนต์อัจฉริยะสื่อสารกับมนุษย์ด้วยวิธีเชื่อมต่อแถบประสาทกับ
สมองของผู้ควบคุม แล้วใช้ความคิดของคนขับควบคุมหุ่นยนต์ให้ต่อสู้

สายตาด้วยความเร็วไม่สำคัญอีกต่อไป มีแค่ค่าพลังวิญญาณของ
ผู้ควบคุมเท่านั้นที่จะตัดสินผลลัพธ์ของการต่อสู้

เกวินยกมือขึ้น ยื่นไปทางแถบประสาทสี่เขียวนั้นโดยไม่รู้ตัว

นี่คือโลกของนาย... เสียงในจิตใต้สำนึกบอกเขา

นี่คืออาณาเขตของนาย ดินแดนของนาย นายเกิดมาเพื่อเป็นราชา
ผู้ปกครองโลกนี้

เสียงปืนพดกกลงพื้นดังแกร๊ก เกวินปล้นกางแขนทั้งสองข้างออก
แถบประสาทนับไม่ถ้วนของหุ่นยนต์ก็โถมเข้ามาโอบล้อมร่างของเขาเอาไว้
ด้วยความยินดี

แอรอนที่เตรียมจะเชื่อมต่อกับแถบประสาทได้ยินเสียงความเคลื่อนไหว
ก็หันหน้าไปอย่างตื่นตะลึง ภาพอันน่าประทับใจนั้นก็ทำเอาเขาชะงักค้างไป
อย่างสิ้นเชิง!

ภาพตรงหน้าพลันแปรเปลี่ยน ในร่างกายผอมบางของเด็กหนุ่มราวกับ
มีสัตว์ที่มีพลังวิญญาณอันน่าหวาดกลัวพลอยหลับอยู่ มันสะดุ้งตื่นขึ้นฉับพลัน
ภายใต้การทอหุ้มของแถบประสาทจำนวนมาก ส่งเสียงคำรามอย่างพอใจและ
สบายอารมณ์!

ภายใต้การกระทบกระเทือนทางจิตใจที่อยากจะจินตนาการนี้ ทาง
ข้างเผือกสว่างหล่นลงมาจากราวกับน้ำตก พาให้ทั่วทั้งโลกจมลงสู่หมู่ดาวที่
สว่างเจิดจ้า ภาพพยานี่ยิ่งใหญ่อลังการจนแอรอนยังไม่ทันแม้แต่จะส่งเสียง
ก็ถูกลากเข้าสู่โลกแห่งความคิดของอีกฝ่ายทันที

เขาไม่อาจครองสติให้แจ่มชัดได้เลย รู้สึกเพียงตัวเองยืนอยู่กลาง
จักรวาลอันกว้างใหญ่อย่างเลื่อนลอย หมู่ดาวพร่างพรายนับอนันต์กำลังจับจ้อง
เขาอย่างอ่อนโยนอยู่บนฟากฟ้าอันห่างไกล

“ท่าน... ซี้เลีย...”

เขาพึมพำโดยไม่รู้ตัว พยายามยื่นมือคว้าเงาร่างในความทรงจำ แต่

ภาพนั้นกลับกลายเป็นภาพลวงตา แค่มผัสก็กระจัดกระจาย

จิตสำนึกของเขาค่อย ๆ เลือนราง ไม่นานก็จมลงสู่ห้วงลึกแห่งความมืดมิด

“ฉันไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจนาย” เสียงของกริฟฟินที่ตั้งมาจากส่วนลึกของจักรวาลเอ่ยขึ้น “นายแข็งแกร่งมาก ถึงขั้นแข็งแกร่งกว่าแอรอน แต่ฉันจะไม่ยอมรับนายเป็นเจ้านาย”

เกวินยืนอยู่ท่ามกลางหมู่ดาวเจียบ ๆ ก่อนเอ่ยเสียงเย็น “ใครสรวนว่านายจะยอมรับไหม”

กริฟฟิน “...”

“นายเข้าใจผิดแล้วมั้ง ที่จริงฉันไม่ใช่คนประเภทที่จะเป็นเพื่อนร่วมรบกับหุ่นยนต์ ในสายตาฉัน นายก็เป็นแค่เครื่องจักรเท่านั้นแหละ”

เกวินยกมือขึ้น กระแสนุภาคพลังงานสูงก็รวมตัวบนท่อนแขนในพริบตา

“นายไม่ต้องยอมรับ ขอแค่เชื้อเพลิงก็พอ อย่ามาเล่นมุขความรู้สึกลึกซึ้งระหว่างคนกับหุ่นยนต์กับฉันเลย ถ้าแพ็ครวนนี้ ฉันเอานายตายแน่”

กริฟฟิน “...”

กริฟฟินคิดว่าตัวเองเจออันตรายแล้ว คำสบถกันด่าฉบับไม่ถ้วนึงผ่านในจิตใจทันที

บนพื้นที่ราบดาวเรดเอิร์ธ หุ่นยนต์ฝึกับป้อนทองคำกำลังเผชิญหน้ากันในระยะใกล้ บรรยากาศตึงเครียดจนพร้อมจะปะทุได้ทุกเมื่อ ผ่านไปไม่กี่วินาที ปืนใหญ่พลังแสงบนไหล่หุ่นยนต์กริฟฟินก็ส่งเสียงเตือน จากนั้น...

ตูม!

ปืนใหญ่อุภาคพลังงานสูงวาดวิถีโค้งยาวเหยียด ลอยไปตรงหน้ากองยานอย่างสุนทรีย์ ก่อนจะระเบิดจักรพรรดิจนกระเด็นไปไกลกว่าสองร้อยเมตรในช่วงพริบตา

บทที่ 4

ห้องคนจับเวียบเขียบไปครู่หนึ่ง กริฟฟินเอ่ยขึ้นอย่างงุนงง “...นายระเบิดองค์จักรพรรดิ”

“...”

“นายระเบิดจักรพรรดิไฮน์ริช นี่มันลอบสังหาร นี่มันวางแผนก่อกบฏ... พระเจ้าช่วย! ทำไมนายถึงทำเรื่องแบบนี้!”

เกวินแก้ตัว “ใจเย็นก่อน ‘นาย’ ต่างหากที่ระเบิดจักรพรรดิ ปีนีใหญ่ไม่ได้ติดอยู่บนมือฉันสักหน่อย”

“นายเป็นคนจับฉัน!”

“ไม่ แอรอนเป็นคนจับนาย”

“หะ...ทำไมนายถึงหน้าไม่อายขนาดนี้!” จิตใจของกริฟฟินได้รับการกระทบกระเทือนอย่างหนัก มันเอ่ยด้วยความเศร้าโศก “ฉันจะไปฟ้องร้องนายกับศาลทหาร! ฉันเป็นพยานต่อความผิดนี้ได้! ฮึ๊ก ๆ ๆ ฉันจะกลายเป็นหุ่นยนต์ตัวแรกในหน้าประวัติศาสตร์ของจักรวรรดิที่ถูกถอดชิ้นส่วนเพราะก่อกบฏ ฮึ๊ก ๆ ๆ...”

“คำให้การจะไม่ถูกยอมรับ นายมันก็แค่หุ่นยนต์เท่านั้นแหละ” เกวินครุ่นคิดแล้วก็เอ่ยเสริม “พูดให้ถูกคือ นายมันก็แค่เครื่องจักรเอง คิดให้ตกสิ”

“เครื่องจักรแล้วมันทำไมชะ! เครื่องจักรไม่มีสิทธิมนุษยชนหรือไง! คนที่ถูกเครื่องจักรสักวันจะต้องเสียน้ำตาเพราะเครื่องจักรแน่! ฉันจะบอกให้ นายมันพวกป่าเถื่อนไร้เหตุผล พวกเผด็จการชอบใช้อำนาจ...” กริฟฟินหยุดครู่หนึ่งก่อนถามอย่างซิงซัง “นายรู้จัก ‘แนวคิดคลังอัลฟา’ ไหม”

“...ไม่รู้จัก”

“ดีมาก ต่อไปขอให้นายเจ้ออัลฟาที่มีแนวคิดคลังอัลฟาแบบสุดโต่ง
นิสัยผีเน่าโง่งมเหมือนกันอย่างพวกนายจะต้องมีความสุขมากแน่ ๆ!”

“...” เกวินลั้งเล “ชะ...ขอบใจ ฉันจะถือเป็นคำชมแล้วกัน”

บนดาวเรดเอิร์ธอันเจียบส้งด เปลวไฟจากปืนใหญ่อุณหภูมิยังคงลุกกลาม
เนิ่นนานใต้ท้องฟ้ายามค่ำคืน ผ่านไปครู่หนึ่งหุ่นยนต์ผีพลันหัวเราะลั่น
“ฮา ๆ ๆ! ไสน์ริช! วันนี้ของปีหน้าจะถูกกำหนดให้เป็นวันรำลึกของกะ...”

ยังไม่ทันสิ้นเสียง กระสุนปืนใหญ่อีกลูกก็โจมตีหุ่นยนต์ผีอย่างแม่นยำ
ไม่พลาดเป้า ทำให้ท้องฟ้าอีกฟากปกคลุมไปด้วยเปลวไฟโหมกระหน่ำแบบ
เดียวกัน

กรีฟฟินทองแดงโจมตีติดต่อกันสองครั้งอย่างสบาย ๆ (และยุติธรรม)
ก่อนพุ่งขึ้นฟ้าราวกับจรวดที่ถูกปล่อย มันชักมีดคู่พลังนิวเคลียร์ออกจาก
แผ่นหลังท่ามกลางสายลมรุนแรง บุกขึ้นหน้าไปอย่างคล่องแคล่ว ฟัน
กองยานราชวงศ์ที่ขวางทางอยู่ออกเป็นสองท่อน! ยานลำเล็กนับไม่ถ้วน
จึงเผชิญกับภัยพิบัติท่ามกลางเปลวเพลิง ทั่วทุกแห่งมีแต่เสียงคำรามอย่าง
เดือดดาลของพลทหาร

“สละยาน! สละยาน!”

“เตรียมแคปซูลหลบหนี บังคับลงจอด!”

“ตัวนำทางล่ะ ของพวกเราใช้ไม่ได้แล้ว...!”

“พลเอก แอรอน!” ทหารบนยานแนวหน้าลำหนึ่งตะโกน “คุณทำอะไร!
รีบยอมจำนนซะ!”

“พลเอก แอรอน” ทำหูทวนลม พากรีฟฟินทองแดงกระโดดขึ้น
ท่ามกลางทะเลแห่งกระสุนปืนใหญ่ เขียดผ่านมิสไซล์ที่มีควันพวยพุ่งเป็น
ทางยาวจำนวนนับไม่ถ้วน ดูคล้ายกับพิชิตลงด้วยพลุและเปลวไฟ

หุ่นยนต์ระดับ 3S ถูกบีบให้ระเบิดศักยภาพแท้จริงภายใต้การผลักดัน
ของผู้ควบคุมที่มีจิตใจแข็งแกร่ง ทำให้ยานลำเล็กมากมายถูกระเบิดเป็น
ผุยผงตั้งแต่เผชิญหน้ากัน กระทั่งยานแนวหน้าที่ติดตั้งเทคโนโลยีล้ำสมัย

ของจักรวรรดิก็ยังขวางไว้ไม่ได้ถึงสองครั้ง ฎกทรงเล็บของหุ่นยนต์กริฟฟิน ตะปบตกลงบนพื้นอย่างรุนแรง ทัวทั้งที่ราบจึงฎกกระแทกเป็นหลุมลึก ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางนับพันเมตรในชั่วพริบตา

“พลเอก แอรอน...!” เจ้าหน้าที่สั่งการตะโกนลั่น “หยุดซะ! คุณคิดจะลอบสังหารฝ่าบาทหรือไง...!”

กริฟฟินทองแดงตีลังกากลางหลังอย่างสมบูรณแบบไปหนึ่งตกลง หลบหลีกกระสุนลำแสงไปได้ดังตาม ก่อนจะหมุนตัวพุ่งไปยังท้องฟ้าที่มีหมู่ดาวพร่างพราว

ขณะนี้เอง ลำแสงสีขาวสว่างจ้าสายหนึ่งปล้นฟ้าตกลงมาเหนือศีรษะท่ามกลางควันดำ เกิดเสียงตูมสะเทือนฟ้าดิน! กริฟฟินทองแดงไขว้มีดคู่ด้านไว้จับพลัน จึงพอจะขัดขวางการโจมตีอันทรงพลังนี้ไว้ได้

ควันดำสลายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เห็นใบหน้าอันดูร้ายและองอาจของหุ่นยนต์ปี๊อันที่มองลงมาพลาเงอ “นายไม่ใช่แอรอน”

มันพลิกดาบยักษ์ เกวินก็รู้สึกได้ถึงความกดดันไม่จับไม่ลื่นที่กดทับศีรษะ ฎกบีบให้ล่าถอยไปกว่าร้อยเมตร

“แอรอนไม่หักหลังเราแน่” ปี๊อันเอ่ยเสียงทุ้ม “ใครจับกริฟฟินอยู่”

จักรวาลในจิตใจปะทุลำแสงไร้ที่สิ้นสุด ราวกับดาวเคราะห์น้อยจำนวนนับไม่ถ้วนระเบิดออกพร้อมกัน... นั่นคือสัญญาณในโลกแห่งจิตใจของผู้ควบคุมหุ่นยนต์เมื่อเผชิญกับการรุกรานด้วยพลังงานที่ทรงพลังยิ่งกว่า

เกวินกดหน้าอกไอโซลท ครู่หนึ่งเขาก็เงยหน้าขึ้น ซึ่งมีดไปทางปี๊อันอย่างหืดหามหาญ

“...กริฟฟิน!” เสียงของไฮน์ริชสันสะเทือนแผ่นดิน “ตอบฉัน!”

คำตอบที่เขาได้รับกลับเป็นแสงจากคมมีดอันตระการตา

กริฟฟินทองแดงหลีกเลี่ยงการโจมตีของจักรพรรดิได้อย่างแม่นยำ ราวกับกลุ่มแปลวไฟ แล้วจ้วงมีดคู่เสียบลึกเข้าไปใต้โครงของปี๊อัน!

ภาพในชั่วพริบตานั้นน่าตื่นตาถึงขีดสุด หุ่นยนต์ขนาดยักษ์หายากระดับ 3S สองตัวที่เปรียบเสมือนพระเจ้าผู้สร้างโลกทั้งปะทะและโจมตีกันกลางผืนฟ้าและแผ่นดินอันกว้างใหญ่ ทุกครั้งที่มีดและดาบกระทบกัน

ล้วนก่อให้เกิดสายลมรุนแรง สะท้อนแสงงามล้ำที่ยากจะพรรณนาได้ไปทั่วท้องฟ้ายามราตรี

ยานขนาดเล็กลอยลำนํ้าท่ามกลางกระแสลมรุนแรงเช่นนี้ได้ต้องทยอยกันรื้อถอนลงจอด พลทหารจักรวรรดิมากมายวิ่งไปยังพื้นที่โล่ง เบิกตาค้างแรมมองภาพสุดอัศจรรย์นี้

“เขาเป็นใคร ไม่ใช่พลเอก แอรอนจริง ๆ เหรอ?”

“เป็นไปได้ยังไง จะมีใครควบคุมกริฟฟินถึงขั้นนี้ได้!”

“แข็งแกร่ง...แข็งแกร่งจริง ๆ!”

“คุณรู้หรือยัง ฝ่าบาทที่เคารพ” น้ำเสียงทุ้มต่ำของบีอันดังขึ้นภายในห้องคนขับ ทำให้ห้วงแห่งจิตใจสั่นไหวไปเล็กน้อย “คนขับกริฟฟินไม่มีทางเป็นท่านพลเอก แอรอน”

จักรพรรดิลืมตาอยู่ในส่วนลึกของห้วงแห่งพลังวิญญาณ ยกมือขึ้นปิดกระสุนลำแสงที่พุ่งเข้ามาอย่างง่ายดายพลางเอ่ย “อ้อ?”

“ทักษะการต่อสู้ของพลเอก แอรอนไม่เป็นรองใคร ทักษะการต่อสู้ตัวต่อตัวก็โด่งดังไปทั่วทางช้างเผือกตั้งแต่ยุคสหพันธ์ แต่กลยุทธ์ของคนที่ขับกริฟฟินไม่เป็นระบบเลย เขาได้แต่อาศัยจิตใจที่แข็งแกร่งผลักดันให้พอจะสู้กับคุณ”

“ยอดเยี่ยมจริง ๆ”

“ใช่แล้วครับ เขากำราบกริฟฟินได้อย่างสมบูรณ์แบบจนผมประหลาดใจมาก ค่าพลังวิญญาณของเขาเกินขีดจำกัดที่ผมคำนวณได้ถึงขั้นกดทวนยন্ত্রระดับกริฟฟินให้อยู่ในโลกแห่งจิตใจของตัวเองไว้อย่างแน่นอนหาได้ด้วย”

บีอันชะงักก่อนเอ่ยว่า “ถ้าฝันชัดขวาง อาจทำร้ายพลเอก แอรอนได้”

ไฮน์ริชไม่เอ่ยคำ

แต่บีอันรู้ว่าเขาคิดอะไรอยู่

หลังจากจอมพลซีเลียจากโลกนี้ไป นิสัยขององค์จักรพรรดิก็เปลี่ยนไปมาก เขาเห็นมโหฬารและเลือดเย็นกับศัตรูมากยิ่งขึ้น แต่กับพลเอกผู้ก่อตั้ง